

Keš on silma kirjaks wagga,
 Sedda matkem aea tagga. (Polle wäärt surno
 aeda matta.)

Jesand, öppeta meid Jöse,
 Omma päiwi arwama!
 Anna tarkust süddamesse,
 Targal kombel ellada.
 Sinno holeks meie jäme,
 Tehko, mis me' ial teme.

Hans ja Pawel.

Külla wadder, tulle rutto,
 Hans ja Pawel ae'wad jutto.
 Kule, kus nad ilmas käinud,
 Mis nad isse immet näinud,
 Sinna saad ehk mitto sanna
 Kõrwa tahha paigal panna.
 Jõsto mahha, olle wirge,
 Kui on tarwis, rägi järge.

Hans. Terre, armas Pawel, kuidas käsi
 käib? ma ollen hammu sedda sowinud, et sin-
 nuga piddin sel aeal loko juhtuma, millal ka
 aega nattu ke jutto aeamisse peäle olleks.

Pawel. Terre Jummal' nimmel, olle terve

küsimist, käib kakkisest käisest läbbi ja ei to
 ühtegi wälja, mis käisest ülle jääb, sedda aeame
 külma ilmaga finda; ehk tössisemalt öölda:
 Käsi käib tänno Jummalale heaste, leib, rie,
 terwis ja rahhulinne meel on tännine meie ju-
 res osset piddanud, mis meie pattused siin ilmas
 suremad sowida wäärt olleme. Täanna on meil
 wist parras aeg jutto aeamisseks loko juhtuda,
 meil on jo tänna Heina-Maarja pä.

H. No jah, mis ma piddin üttema? Siis
 olled sa omma põlweaga üena rahhul, et nenda
 wisi woid räkida?

P. Misk ma ei olle rahhul, kui Jummal
 mo ello päwad haua äreni nenda aitab ärra
 ellada, siis jään Temmale siin ilmas wägga
 paljo tänno wölgo. Wata Hans, kui illusaeste
 meie ruggi pöld seisab, nago merri laenetab ta
 tule käes. Misfuggune film ei saaks sedda wa-
 tes otsego wäggise ülles pole pöörtud Selle
 pole, Kelle käest keif hea ja täis ande tulleb.
 Jummal näitab nende kibbeda nälja aastade
 järrel meile waestele suurt heldust ja armo ülles,
 Ta on meile kül süggawad hawad lönud, agga
 Ta parrandab neid jälle, Ta teeb ueste arwa-